

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 K 025705 26 Kž 8
Sarajevo, 02.06.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Emira Neradina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Armine Kapić kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.Š., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Mostara i branitelja optuženog A.Š., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 025705 25 K od 11.11.2025. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 02.06.2026. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Anike Kešelji, optuženog A.Š. i njegovog branitelja, advokata Branka Karadeglića iz Čapljine, donio je

RJEŠENJE

Djelimičnim uvažavanjem žalbe branitelja optuženog A.Š., ukida se presuda Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 025705 25 K od 11.11.2025. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 025705 25 K od 11.11.2025. godine optuženi A.Š. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), i uz primjenu navedene odredbe, kao i odredbi članova 42., 43. i 49. stav 1. KZ FBiH osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, u koju mu je na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 27.10.2024. godine pa do pravomoćnosti ove presude, odnosno, do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora. Istom presudom, na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oštećena H.J. je upućena da imovinskopравни zahtjev ostvaruje u parničnom postupku, dok je optuženi, na osnovu člana 202. stav 4. ZKP FBiH oslobođen obaveze da naknadi troškove krivičnog postupka, tako da isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv prvostepene presude žalbe su izjavili kantonalni tužitelj iz Mostara (u daljem tekstu: kantonalni tužitelj) i branitelj optuženog A.Š., advokat Branko Karadeglić iz Čapljine (u daljem tekstu: branitelj optuženog).

Žalbom kantonalnog tužitelja prvostepena presuda se pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači u odluci o kazni tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u trajanju dužem od izrečene u pobijanoj presudi.

Branitelj optuženog žalbom pobija prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakona, odluke o krivičnopravnoj sankciji i imovinskopravnom zahtjevu, s prijedlogom da drugostepeni sud, uvažavajući njegovu žalbu, ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak pred drugim vijećem, odnosno da preinači prvostepenu presudu i po pravilnoj primjeni zakona optuženog oslobodi od optužbe.

Federalna tužiteljica je u podnesku broj T07 0 KTŽ 0033448 26 3 od 24.02.2026. godine, predložila da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži i presuda Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 025705 25 K od 11.11.2025. godine preinači u odluci o kazni, tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju od izrečene prvostepenom presudom, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća, koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je izjavila da ostaje u cijelosti kod navoda i prijedloga iz žalbe kantonalnog tužitelja, kao i prijedloga iz pomenutog podneska od 24.02.2026. godine. Branitelj optuženog je izložio pojedine dijelove iz žalbe i izjavio da ostaje kod svih osnova, navoda i prijedloga iz svoje žalbe, nakon čega se optuženi A.Š. izjasnio da je saglasan sa navodima iz žalbe njegovog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH tj. da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede:

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke b) i d) ZKP FBiH branitelj optuženog je u žalbi istakao da je čitav postupak vođen uz učešće predsjednice vijeća koja se morala izuzeti iz razloga navedenih u odredbi člana 39. stav 1. tačka f) ZKP FBiH jer postoje okolnosti koje izazivaju razumnu sumnju u njenu nepristrasnost. Obrazloženo je da je predsjednica sudećeg vijeća ranije donosila odluke o pritvoru optuženom na sjednicama vijeća od 08.11.2024. godine, 26.11.2024. godine i 09.06.2025. godine, pa branitelj smatra da se okolnosti koje su narušile ovu pretpostavku nepristrasnosti ogledaju u obimu i prirodi ranije donijetih odluka u ovom predmetu, odnosno da je predsjednica sudećeg vijeća prije početka glavnog pretresa izvršila uvid u sve dokaze iz ovog predmeta i izrazila svoj stav o postojanju osnovane sumnje kao osnovnog uvjeta za određivanje i produženje pritvora u smislu odredbe člana 146. stav 1. ZKP FBiH. Branitelj je stava da se ova njena uloga može uporediti sa procesnom ulogom sudije za prethodno saslušanje prilikom potvrđivanja optužnice, a koja procesna uloga predstavlja osnov za obavezno izuzeće sudije propisano u odredbi člana 39. stav 1. tačka d) ZKP FBiH. U prilog navedenom branitelj se pozvao na stavove izražene u presudama Evropskog suda za ljudska prava u predmetima Dragojević protiv Hrvatske i Romenskiy protiv Rusije, kao i stavove izražene u presudi Vrhovnog kasacionog suda Srbije broj KzzOK 6/2021 od 22.04.2021. godine.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog ne mogu dovesti u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, okolnost da je predsjednica sudećeg vijeća u istom predmetu učestvovala u donošenju rješenja o produženju pritvora osumnjičenom odnosno optuženom, samo po sebi, ne izaziva sumnju u njenu nepristrasnost niti predstavlja razlog za njeno izuzeće iz člana 39. tačka f) ZKP FBiH, jer se ne radi o istom nivou dokazanosti činjenica koji je potreban za donošenje rješenja o produženju pritvora i za donošenje presude. U vezi sa navedenim, i odluke na koje se pozvao branitelj u žalbi (Dragojević protiv Hrvatske i Romenskiy protiv Rusije), suprotno njegovom stavu, govore u prilog naprijed navedenog, odnosno da sama činjenica da je sudija

bio član vanraspravnog vijeća koje je produžilo pritvor ne može izazvati nikakvu sumnju u njegovu nepristranost jer se pitanja o kojima je trebalo odlučiti za produživanje pritvora razlikuju od onih o kojima sudija odlučuje kad ispituje osnovanost predmeta. Stoga, pomenuti žalbeni navodi branitelja u kojima se prema njegovoj tvrdnji oglada bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312 stav 1. tačke b) i d) ZKP FBiH, nisu prihvatljivi.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, branitelj je u žalbi prigovorio da je izreka pobijane presude nerazumljiva jer ne sadrži činjenice i okolnosti iz kojih proizilazi psihički odnos optuženog prema djelu. Zbog navedenog, kako je to branitelj istakao, počinjena je i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 305. stav 4. i članom 300. stav 1. tačka a) ZKP FBiH jer sud prilikom donošenja presude nije pravilno primijenio odredbu člana 305. stav 4. u vezi sa članom 300. stav 1. tačka a) ZKP FBiH.

Međutim, suprotno žalbenim prigovorima branitelja, u izreci pobijane presude su navedene činjenice i okolnosti iz kojih proizilazi psihički odnos optuženog prema djelu, jer je navedeno da je optuženi htijući usmrtni oštećenog D.S. zadao istom udarac nožem ukupne dužine 15 cm, sa dužinom oštice od 7 cm, u predjelu desnog donjeg viličnog predjela i desnog bočnog predjela vrata, iz kojih okolnosti (vrsta povrednog sredstva i dio tijela u koji je istom zadao udarac nožem) proizilazi i da je bio svjestan svojih radnji i da time može usmrtni oštećenog. Stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koju branitelj neosnovano ukazuje.

Kako je sud u presudi kojom je optuženog oglasio krivim izrekao za koje se krivično djelo optuženi oglašava krivim, uz navođenje činjenica i okolnosti koje čine obilježja krivičnog djela, kao i onih od kojih ovisi primjena određene odredbe Krivičnog zakona i kako su izrekom presude obuhvaćeni potrebni podatci iz člana 300. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, neosnovano branitelj u žalbi ukazuje da sud prilikom donošenja presude nije pravilno primijenio odredbe člana 305. stav 4. u vezi sa članom 300. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, pa da je time počinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, a da pri tome branitelj uopće nije naveo zbog čega je to bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

Dalje je branitelj u žalbi istakao da je sud iz neosnovanih razloga na glavnom pretresu od 12.09.2025. godine odbio prijedlog odbrane za saslušanjem svjedoka K.M., kojem se kao tužitelju optuženi više puta obraćao povodom prijetnji koje su mu upućivane u dužem vremenskom periodu i koja saznanja mogu imati značaj za ovaj predmet kada su u pitanju interesi odbrane u pravcu utvrđivanja sadržaja prijetnji i ponašanja optuženog. U tom pravcu branitelj se pozvao na odluku Ustavnog suda BiH broj U-146/03 u kojoj se (prema tvrdnji branitelja) ističe i afirmiše opći princip iz odredbe člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (EKLJP) gdje stoji da optuženim licima mora biti dozvoljeno da pozivaju, ispituju bilo kog svjedoka čije svjedočenje smatraju relevantnim za svoj slučaj. Shodno ovoj odluci, kako je u žalbi dalje navedeno, neprimjereno je da se zahtjev za saslušanje svjedoka odbrane odbije, a da potom sud od predloženog svjedoka traži pismeno izjašnjenje i to prihvata kao dokaz suda, bez obzira što se to izjašnjenje ne odnosi u potpunosti na okolnosti iz ovog predmeta. Potom je branitelj u žalbi ukazao da je sud iz neosnovanih razloga na glavnom pretresu od 30.09.2025. godine odbio prijedlog odbrane za saslušanje svjedoka (za koje branitelj tvrdi da su neposredni očevidci nakon inkriminisanog događaja) A. H., A.A. (radnika KPZ Mostar) i dr. Ive Harambašić (ljekara u Domu zdravlja u Mostaru). Isto tako, kako je dalje u žalbi navedeno, sud je na glavnom pretresu od 30.09.2025. godine

neosnovano odbio prijedlog odbrane da se od KPZ Mostar zatraži snimka video nadzora vanjskih kamera Kolektiva K1 od 27.10.2024. godine, za vrijeme od 14,00-15,00 sati, kada se desilo okupljanje pripadnika koji su u sukobu sa optuženim, ispred KPZ. Branitelj smatra da je bez osnovanog obrazloženja suda i u situaciji obaveze suda za svestrano pretresanje predmeta u smislu odredbe člana 254. stav 2. ZKP FBiH i poštovanja prava odbrane da poziva i ispita svjedoke, te predlaže i izvodi svoje dokaze narušena jednakost oružja u postupku u smislu odredbe člana 6. stav 2. ZKP FBiH i odredbe člana 276. stav 2. ZKP FBiH. Branitelj tvrdi da na ovaj način odbrani nije data mogućnost da pod istim uslovima kao i optužba, iznošenjem svojih dokaza ispita svjedoka i ospori dokaze iznesene protiv optuženog, čime je narušeno načelo kontradiktornosti, ravnopravnosti stranaka i pristupa sudu kao elementima prava na pravično suđenje iz odredbe člana 6. stav 1. EKLJP i time povrijeđeno pravo na odbranu optuženog, a što je dovelo do bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH. Pored povrijeđenog prava na odbranu nepravilna primjena odredbe člana 276. stav 2. ZKP FBiH dovela je i do bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, a prema žalbenoj tvrdnji branitelja optuženog.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Naime, prema odredbi člana 278. stav 2. ZKP FBiH, sud će, ukoliko zaključi da okolnosti koje stranka ili branitelj želi da dokaže nemaju značaj za predmet ili da je ponuđeni dokaz nepotreban, odbiti izvođenje takvog dokaza. Iz ovakve zakonske definicije jasno proizilazi da sud nije u obavezi da automatski prihvati izvođenje dokaza koje stranke predlažu, niti odbijanje takvog dokaza automatski rezultira povredom prava na odbranu. Ta prava (izvođenje dokaza odbrane) nisu apsolutna i neograničena, tako da sud koji vodi postupak mora imati određenu diskreciju u ocjeni da li bi izvođenje predloženih dokaza bilo relevantno ili ne, a takvo ovlaštenje direktno proizilazi iz odredbe člana 278. stav 2. ZKP FBiH. Pri tome, valja naglasiti da je sud obavezan, u smislu odredbe člana 305. stav 7. ZKP FBiH, iznijeti razloge zbog čega nije uvažio pojedine prijedloge stranaka.

U konkretnom slučaju, predsjednica vijeća, na osnovu ovlaštenja iz pomenute zakonske odredbe, odbila je prijedlog odbrane za izvođenje dokaza ispitivanje svjedoka K.M. (tužitelj Županijskog tužiteljstva HNŽ, predložen na okolnost da li se optuženi A.Š. njemu obraćao, kroz druge predmete i kada, zbog prijetnji koje je trpio u KPZ Mostar), A.H., A.A. (radnika KPZ Mostar, predloženi na okolnost nastalih ozljeda kod optuženog, jer su oni bili prema navodima odbrane neposredno nakon kritičnog događaja u kontaktu sa A.Š.) i dr. Ive Harambašić (doktor u Domu zdravlja u Mostaru, predložena na okolnosti gdje, kada i šta je medicinski rađeno prema oštećenom S.), kao i da se od KPZ Mostar zatraži snimka video nadzora vanjskih kamera Kolektiva K1 od 27.10.2024. godine, za vrijeme od 14,00-15,00 sati (u cilju dokazivanja navodnog prisustva grupe motorista S.Đ. i prozivke upućene optuženom), iznoseći za takvu odluku konkretne razloge zbog kojih je našla da izvođenje predlaganih dokaza (koje pojedinačno navodi u obrazloženju) od strane odbrane nije potrebno (str. 8. pasus zadnji koji završava na str. 9., te pasus prvi i drugi koji završava na str. 10.). Branitelj optuženog date razloge suda u žabi nije osporio, niti je naveo argumente zbog čega smatra da je načelo jednakosti stranaka u postupku (sadržano u članu 15. ZKP FBiH) povrijeđeno, jer ovo načelo ne obavezuje sud da prihvati sve dokazne prijedloge stranaka, budući da je sud, u skladu sa članom 278. ZKP FBiH, pri odlučivanju o tome da li će prihvatiti određene dokazne prijedloge stranaka, dužan cijeniti značaj predloženih dokaza i potrebu njihovog izvođenja radi svestranog pretresanja predmeta, a niti je branitelj u žalbi naveo činjenice koje bi bile relevantne za konkretni predmet u smislu člana 15. stav 2. ZKP FBiH (činjenice koje se ispituju i utvrđuju u krivičnom postupku moraju biti pravno relevantne za konkretni predmet). Stoga, ovaj sud nalazi

da se neosnovano žalbom branitelja tvrdi da je samim odbijanjem prijedloga odbrane za ispitivanje na glavnom pretresu predloženih svjedoka, kao i prijedloga da se od KPZ Mostar zatraži snimka video nadzora vanjskih kamera Kolektiva K1 od 27.10.2024. godine, povrijeđeno pravo optuženog na odbranu i time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Dalje, kada je u pitanju bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 276. stav 2. ZKP FBiH, na koju branitelj u žalbi ukazuje, slijedom obrazloženja pobijane presude, prvostepeni sud je od tužitelja Županijskog tužiteljstva HNŽ, pismenim putem zatražio izjašnjenje na okolnost da li se optuženi A.Š. njemu obraćao (kroz druge predmete) i kada, zbog prijetnji koje je trpio u KPZ Mostar, te dokumentaciju koju posjeduje u tom smislu, pa kako je branitelj izjavio da odbrana ne želi pismeno izjašnjenje, predsjednica vijeća je izmijenila redoslijed izvođenja dokaza u smislu člana 276. stav 2. ZKP BiH, nalazeći da je to u interesu pravde (jer su se ovim dokazom razjašnjavale okolnosti na koje je ukazivala odbrana svojim tvrdnjama), nakon čega je izvršen uvid i čitanje dostavljene materijalne dokumentacije (kao dokaz suda).

Imajući u vidu navedeno, a kako je branitelj u žalbi propustio navesti zbog čega je sud nepravilno primijenio odredbu člana 276. stav 2. ZKP FBiH (kojom je propisan redoslijed izvođenja dokaza osim ako sudija, odnosno predsjednik vijeća u interesu pravde ne odredi drugačije), u kom smislu i zbog čega je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, njegov žalbeni navodi da je „neprimjereno da se zahtjev za saslušanje svjedoka odbrane odbije, a da potom sud od predloženog svjedoka traži pismeno izjašnjenje i to prihvata kao dokaz suda“, ne može dovesti u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Branitelj optuženog je dalje u žalbi ukazao da je na glavnom pretresu od 12.09.2025. godine i pored protivljenja odbrane da za to ne postoje zakonski uvjeti iz odredbe člana 288. stav 2. ZKP FBiH, predsjednica vijeća, a ne vijeće, donijela odluku da se pročita iskaz svjedoka E.Z.. Branitelj u žalbi tvrdi da je sud propustio da provjeri kriterije koje je uspostavio Evropski sud za ljudska prava, a koji podrazumijevaju ispitivanje valjanosti razloga za nedolazak svjedoka na glavni pretres, da li je taj iskaz imao značaj za donošenje pobijane presude i da li je imao dovoljno faktora koji omogućuju pravilnu ocjenu pouzdanosti tog iskaza, čime je povrijeđeno pravo optuženog na odbranu i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH. U prilog navedenog branitelj se u žalbi pozvao na rješenje ovog suda broj 06 0 K 015787 23 Kž od 09.09.2024. godine i presudu Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Pajić protiv Hrvatske (zahtjev broj 47082/12, stranica 31). Isto tako, na glavnom pretresu od 10.10.2025. godine, kako je to dalje u žalbi ukazano, sud je odbio prijedlog odbrane za ispitivanje svjedoka R.Ć. i pročitao iskaz ovog svjedoka iz istrage, kao dokaz suda, a sve protivno odredbama člana 288. stav 2. ZKP FBiH u čemu se po stavu branitelja ogleda bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 276. stav 2. ZKP FBiH.

Nisu osnovani ni ovi žalbeni navodi.

Najprije, prema zapisniku od 12.09.2005. godine (str. 26.), predsjednica vijeća je donijela odluku da se zapisnik o iskazu svjedoka E.Z. dat u istrazi pročita, iako odluku o tome donosi vijeće (odnosno sudija) u smislu člana 288. stav 2. ZKP FBiH, a kako je to pravilno u žalbi ukazano. Međutim, branitelj dalje u žalbi uopće nije obrazložio zbog čega je okolnost da je predsjednica vijeća, a ne vijeće, donijela odluku da se zapisnik o iskazu svjedoka E.Z. dat u

istraži pročitati, bila ili je mogla biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje prvostepene presude, tako da ovaj paušalni žalbeni prigovor nije ni mogao dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude. Identično je ocjenjen i žalbeni prigovor da je sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 276. stav 2. ZKP FBiH, jer branitelj optuženog ponovo propušta obrazložiti zbog čega je sud nepravilno primijenio odredbu člana 276. stav 2. ZKP FBiH, u kom smislu i zbog čega je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje prvostepene presude.

Dalje, iz obrazloženja pobijane presude (str. 6. i 7.) proizilazi da je sud naveo konkretne razloge zbog kojih je našao da u slučaju svjedoka E.Z. i R.Ć. postoje objektivne nemogućnosti njihovog neposrednog ispitivanja na glavnom pretresu, pri čemu je sud imao u vidu i da ovi svjedoci imaju obim saznanja o događaju kao i ostali neposredno ispitani svjedoci i s tim u vezi da sud niti jednu odlučnu činjenicu nije zasnovao isključivo na iskazu pomenutih svjedoka, kako je to obrazloženo u pobijanoj presudi. Prema datim razlozima suda, svjedok E.Z. je pozivan na adresu iz optužnice (V. broj ..., općina Lj.), koji poziv svjedok nije primio, pa je sud od Ministarstva unutarnjih poslova ZHŽ -Poliicijska uprava Ljubuški zatražio provjeru adrese i uručenje poziva po ovlaštenim službenim osobama. Navedena policijska uprava je obavijestila sud podneskom broj 02-02-6-1602/25-1 PB od 11.08.2025. godine da su policijski službenici otišli na navedenu adresu, te da su došli do saznanja da je E.Z. u prethodnom periodu boravio na toj adresi kod svoje supruge, te da je odselio prije pola godine i nalazi se u Republici Hrvatskoj na nepoznatoj adresi, o kojim saznanjima su dostavili i službenu zabilješku. Dalje je u podnesku navedeno, da je izvršen uvid u CIPS bazu, te je utvrđeno da E.Z. nije imao prijavljenu adresu na području grada Ljubuški, te da mu je evidentirana adresa K., ... S.g. Sarajevo i u prilogu su dostavili ispis iz CIPS baze. Kako navedeni svjedok poziv nije zaprimio ni na toj adresi u Sarajevu, sud je od Policijske uprave Stari grad Sarajevo zatražio provjeru adrese i uručenje poziva za glavnu raspravu, pa je ta policijska uprava izvijestila sud svojim aktom broj 02/8-1-08-1-5733/25 od 01.09.2025. godine da mu poziv nisu uručili, jer su službenici izlaskom na teren utvrdili da navedeno lice ne stanuje na prijavljenoj adresi, a što su potvrdili i susjedi koji stanuju u neposrednoj blizini kuće na adresi na kojoj se traženo lice trebalo nalaziti. Iz prednjeg proizilazi da je sud poduzeo sve moguće aktivnosti da pronade svjedoka .Z., međutim, poduzete aktivnosti nisu dovele do toga da se svjedok pronade radi čega je taj sud zaključio da postoje zakonski uvjeti propisani u članu 288. stav 2. ZKP FBiH (svjedok se nije mogao pronaći) da se njegov iskaz iz istrage pročitati, pa je uvažio prijedlog tužitelja istaknut u tom pravcu.

Vezano za svjedoka R.Ć., najprije, iz zapisnika o glavnom pretresu od 10.10.2025. godine (str. 2-7.), proizilazi da sud nije odbio prijedlog odbrane za ispitivanje svjedoka R.Ć., kako je to branitelj u žalbi istakao. Dalje, prema stanju u spisu tužitelj je u optužnici predložio ovog svjedoka kao dokaz optužbe, jer je i on bio zatvorenik u KPZ Mostar kritične prilike. Svjedok je uredno primio poziv na adresi iz optužnice, ali nije pristupio na glavnu raspravu, nakon čega je sud dva puta Sudskoj policiji FBiH-Centar sudske policije Srednjobosanskog kantona izdavao naredbe za dovođenje toga svjedoka, međutim, dovođenje nije izvršeno jer se prema navodima policijske službene bilješke (od 12.09.2025. godine) nije nalazio na adresi, on se krije od poziva suda i istražnih organa, te tako izbjegava dolazak na sudove, uključujući i Općinski sud u Bugojnu koji ga je također tražio, kao i Policijska uprava Bugojno. Tužitelj je navodeći da ovaj svjedok može posvjedočiti isto što i ostali svjedoci, odustao od njegovog ispitivanja, pa je odbrana tražila da se taj svjedok ispita kao dokaz obrane, smatrajući ga relevantnim, zbog čega je sud je ponovno izdao naredbu za dovođenje ovoga svjedoka sa adrese, međutim, od strane Sudske policije FBiH-Centar sudske policije Srednjobosanskog kantona sud je ponovno dopisom broj Sp-11-06-03-6-1908-2/25 od 10.10.2025. godine, uz koji

je dostavljena službena zabilješka Sp-11-06-03-6-1908-1/25 od 10.10.2025. godine, obaviješten da svjedoka nisu našli na adresi, da je njegova majka E.B. izjavila da već nekoliko dana nije dolazio kući i da ne zna gdje bi se mogao nalaziti, službenicima je dala njegov broj telefona na koji se nije javljao iako su ga službenici više puta pozivali, također su u suradnji sa policijskim službenicima PU Bugojno nastojali pronaći svjedoka, ali sve bezuspješno. Branitelj je ukazao da obrana ima informaciju da se svjedok R.Ć. nalazi u KPZ Zenica, što je provjereno od strane suda tako da je policijski službenik Sudske policije FBiH-Centar sudske HNŽ policije ostvario kontakt sa matičnom službom KPZ Zenica i dobio informaciju da se Česo tu ne nalazi (dopis Sudske policije FBiH-Centar sudske HNŽ broj Sp-12-01-03-03-6-1156-7/25 od 10.10.2025. godine uz službenu bilješku broj Sp-12-01-03-03-6-1156-6/25 od 10.10.2025. godine). Iz spisa predmeta proizilazi i to da je na upit obrani, da li želi da pročita iskaz svjedoka iz istrage, branitelj naveo da ne želi i da se protive čitanju iskaza, pa je sud odlučio da se iskaz svjedoka R.Ć. pročita kao dokaz suda.

S obzirom na navedeno ovaj sud nalazi da prvostepeni sud, prihvatajući prijedlog tužitelja da se iskaz svjedoka E.Z. pročita na glavnom pretresu, kao i iskaz svjedoka R.Ć. (dokaz suda), a nakon što je aktivno pokušavao pronaći ove svjedoke u cilju obezbjeđenja njihovog prisustva na glavnom pretresu, zaključivši da se svjedoci ne mogu pronaći, suprotno žalbenim navodima branitelja, nije postupio protivno odredbi člana 288. stav 2. ZKP FBiH (izuzeci od neposrednog provođenja dokaza) i time povrijedio pravo na odbranu optuženog. Stoga, prosta tvrdnja branitelja da je sud propustio da provjeri kriterije koje je uspostavio Evropski sud za ljudska prava i da je protivno odredbama člana 288. stav 2. ZKP FBiH pročitao iskaz svjedoka iz istrage, ne može rezultirati bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH. Kako iz prezentovanog sadržaja proizilazi da je sud imao u vidu kriterije koje je uspostavio Evropski sud za ljudska prava (ispitivanje valjanosti razloga za nedolazak svjedoka na pretres (suđenje) i prihvatanje iskaza tog svjedoka iz istrage kao dokaza, zatim ispitivanje da li je takav iskaz iz istrage predstavljao jedini ili odlučujući dokaz za osudu optuženog i da li je bilo dovoljno „uravnotežujućih faktora“ koji omogućuju pravilnu ocjenu pouzdanosti tog dokaza), pozivanje branitelja na rješenje ovog suda broj 06 0 K 015787 23 Kž od 09.09.2024. godine i presudu Evropskog suda za ljudska prava u predmetu Pajić protiv Hrvatske (zahtjev broj 47082/12, stranica 31), ne može dovesti u pitanje zakonitost pobijane presude.

Žalbeni prigovor branitelja da u presudi nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama pa da je time počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, bez jasne naznake o kojim odlučnim činjenicama nisu navedeni razlozi, ovaj sud nalazi paušalnim i kao takav nije mogao biti ni ispitan. Identično je ocjenjen i žalbeni prigovor branitelja da je sud suprotno odredbi člana 305. stav 7. ZKP FBiH propustio da određeno i potpuno jasno iznese koje činjenice i iz kojih razloga uzima dokazanim ili nedokazanim, dajući pri tom ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza, a ne dijelova istih iskaza, te da nije dovoljno da sud iskaze svjedoka odbrane, na nekoliko mjesta u presudi, cijeni na način da ih ne prihvata ne dajući jasne razloge za to, a što je sve dovelo do bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz odredbe člana 312. stav 1. tačke d) i k) ZKP FBiH. Naime, osim ove uopćene tvrdnje, branitelj u ovom dijelu žalbe nije konkretizovao koji iskazi i kojih svjedoka su protivrječni u pogledu odlučnih činjenica a da su u tom pravcu izostali razlozi suda, i koje svjedoke odbrane ima u vidu kada tvrdi da sud nije dao razloge zbog čega ne prihvata iskaze svjedoka odbrane.

Branitelj je dalje u žalbi prigovorio da sud nije dao ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih iskaza vještaka dr. Damjanuk Dražena i dr. Nermina Sarajlića na koji način je počinjena bitna

povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Obrazloženo je da sud, kada analizira iskaze vještaka, dr. Damjanuk Dražena i dr. Nermina Sarajlića, pokušava ove iskaze prikazati nesuprotstavljene i jednoglasne, međutim da zanemaruje njihove iskaze i različitosti u njima. S tim u vezi, naveo je da vještak tužiteljstva dr. Damjanuk tvrdi da povrede kod optuženog nisu odbrambene povrede, dok vještak odbrane dr. Sarajlić ističe da ne može isključiti da su povrede optuženog imale karakteristike odbrambenih povreda, i da je potvrdio za reznu ranu palca šake da je povreda mogla biti odbrambena i da je mogla biti od nekog drugog dijela noža, ne oštrice. Dr. Damjanuk tvrdi, ako je optuženi dešnjak povreda je mogla biti nanescena oštećenom isključivo tako što je optuženi stajao iza leđa oštećenom, dok vještak dr. Sarajlić navodi da ne može isključiti mogućnost da je optuženi nož držao u lijevoj ruci i da su bili u položaju sučelice jedan naspram drugoga, a što potvrđuje i sam optuženi, kako je to u žalbi navedeno. U odnosu na povrede nastale kod optuženog, branitelj je ukazao da je i vještak medicinske struke dr. Mišković naveo da ostavlja mogućnost da su povrede kod optuženog od noža i da su mogle biti odbrambene povrede, a što je potvrdio i vještak sudske medicine dr. Nermin Sarajlić, kako je to branitelj u žalbi istakao. Teza odbrane u toku krivičnog postupka pred prvostepenim sudom (koju branitelj ponavlja u žalbi) jeste da je optuženi lišio života oštećenog pod okolnostima nužne odbrane, odnosno njenog prekoračenja, o čemu je svjedočio i optuženi ispitan u svojstvu svjedoka.

Ovaj žalbeni prigovor branitelja doveo je u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude. Naime, iz njenog obrazloženja proizilazi da je prvostepeni sud, od strane 33. (pasus zadnji) do strane 38., iznio sadržaj iskaza, te nalaze i mišljenja vještaka medicinske struke dr. Damjanuk Dražena i dr. Nermina Sarajlića, kao i sadržaj iskaza te nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke prof. dr. Josipa Miškovića. Prema iznesenom sadržaju, vještak medicinske struke dr. Damjanuk Dražen je naveo da smatra da povreda nastala kod A.Š. po svojoj lokaciji nije odbrambena i da rezne rane ne odgovaraju odbrambenoj povredi, odnosno da kada je netko napadnut nožem odbrambene povrede se gotovo uvijek nalaze na dlanenim stranama, jer onaj ko je napadnut refleksno hvata nož, i da, ukoliko je u pitanju dešnjak, povreda oštećenom je mogla biti nanescena isključivo tako što je napadač dešnjak stajao iza oštećenog, dakle njemu s leđa. Vještak iste struke dr. Nermin Sarajlić, je naveo da povreda kod optuženog (rezna rana nadlane strane donjeg članka palca lijeve šake nastala djelovanjem oštrice nekog oštrog mehaničkog oruđa, poput noža ili nožu sličnog sredstva) može spadati u tzv. pasivne odbrambene povrede, kada osoba postavlja ruku ispred vitalnih dijelova tijela poput glave ili grudnog koša, u cilju pokušaja odbrane i da povrede, bez obzira da li je nož u pitanju ili neko drugo sredstvo kojim se nanosi, mogu biti aktivne i pasivne (pojašnjavajući šta podrazumijeva aktivna, odnosno pasivna odbrambena povreda). Naveo je i to da ne može isključiti mogućnost da je optuženi nož držao u lijevoj ruci, te da bi onda međusobni položaj optuženog i stradalog bio manje ili više sučelice, što podrazumijeva jedan naspram drugom ili sa nekim manjim odstupanjem od tog položaja. U svome iskazu, iznesenom na glavnoj raspravi dana 07.08.2025. godine, vještak medicinske struke dr. Josip Mišković, na upit branitelja da li ostavlja mogućnost da je rezna rana palca šake (povreda kod optuženog) mogla nastati kao odbrambena rana, odgovorio je da mogućnost postoji, ali da je izuzetno mala.

Dalje iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud prihvatio iskaze, te nalaze i mišljenja ovih vještaka, uz obrazloženje: „(...) Iz navoda vještaka sudske medicine dr. Dražena Damjanjuka i prof.dr. Nermina Sarajlića je proizašlo da je kritične prilike i optuženi A.Š. zadobio ozljedu u vidu rezne rane članka palca lijeve šake, koja je nastala djelovanjem oštrice nekog oštrog mehaničkog oruđa, poput noža ili nožu sličnog sredstva, a postojanje takvih ozljeda kod optuženog proizašlo je i iz iskaza svjedoka B.P. i A.B., a i fotodokumentacije MUP HNŽ PU Mostar od 28.10.2024. godine s vidljivim fotografijama ozljede kod A.Š..

Ozljeđe nastale kod optuženog A.Š., utvrđene su precizno vještačenjem vještaka medicinske struke prof. dr. sc. Josipa Mišković, koji je analizu ovih ozljeda imalo kao poseban zadatak (...)“. Kada je riječ o nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke prof. dr. Josipa Mišković, sud je naveo: „Vještačenje vještaka medicinske struke prof. dr. Josipa Mišković sud je našao vjerodostojnim, urađenim u skladu sa pravilima znanosti i struke, ono u odlučnim činjenicama ne odudara od onoga što su vezano za ozljede kod optuženog A.Š. naveli vještaci sudske medicine dr. Dražen Damjanjuk i prof.dr. Nermin Sarajlić, a usuglašeno je sa iskazom svjedoka B.P. i A.B. koji su ukazali na postojanje ozljeda kod optuženog kritične prilike, te fotodokumentacijom MUP HNŽ PU Mostar od 28.10.2024. godine, kao i s fotografijama ozljeda kod A.Š.“.

Imajući u vidu navedeno, zaista proizilazi da sud nije dao ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih iskaza vještaka medicinske struke dr. Damjanuk Dražena i dr. Nermina Sarajlića u pogledu karaktera povrede kod optuženog, dinamike događaja i međusobnog položaja optuženog i stradalog D.S. u vrijeme počinjenja predmetnog krivičnog djela, a kako je to branitelj u žalbi i ukazao. Budući da se radi o protivrječnim dokazima, to je iziskivalo i ocjenu njihove vjerodostojnosti (što je obaveza suda propisana odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH), pa kako su u pobijanoj presudi izostali razlozi o ocjeni vjerodostojnosti protivrječnih iskaza, te nalaza i mišljenja navedenih vještaka, to ima za posljedicu učinjenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer uslijed takvog propusta pobijana presuda ne sadrži razloge o ovim odlučnim činjenicama, kako se to osnovano žalbom branitelja optuženog ukazuje.

Budući da je iz naprijed navedenih razloga utvrđeno da je u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, to je ovaj sud na osnovu člana 330. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, djelimičnim uvažavanjem žalbe branitelja optuženog pobijanu presudu ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Kako je prvostepena presuda djelimičnim uvažavanjem žalbe branitelja optuženog ukinuta zbog navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ovaj sud nije bio u prilici da ispituje osnovanost ostalih žalbenih navoda branitelja optuženog koji se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, povredu Krivičnog zakona, odluku o krivičnopravnoj sankciji i imovinskopravnom zahtjevu, kao i osnovanost žalbenih navoda kantonalnog tužitelja kojim se prvostepena presuda pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji.

U ponovnom postupku, prvostepeni sud će otkloniti učinjenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka na koju je ovom odlukom ukazano, ponoviti će ranije izvedene dokaze, a po potrebi izvesti i nove, pa će nakon brižljive i savjesne ocjene svih izvedenih dokaza, moći donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Zapisničarka
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija, s.r.